

Дивниятъ май си отиде, свѣхнахъ е майскиятъ цвѣтъ, пламна горещото лѣто; — ето и лѣтото мина, есенъ и зима дойдоха — свърши се тая година, още и други години литнаха съ вихренъ полѣтъ. Вече на седма година сетниятъ день е на пжтъ; нощъ е дълбока отдавна. Ето срѣднощниятъ звънъ нова година отмѣрва. Всичко е сглѣхнало въ сѣнъ, само край тихото езеро конски копита кѣнтятъ. Коньтъ си азъ бѣхъ препустнахъ. Яздѣхъ въ нощта къмъ града; стигнахъ могилата, гдето страшниятъ царъ на горитѣ бѣше намѣрилъ покой. Въ тихия зракъ на звездитѣ бледиятъ Вилхелмовъ черепъ мене се мѣрна въ нощта. По върхове и долини, езеро, лесъ и поле, съ погледъ догдето достигахъ — въ блѣсъци сѣнни облѣни — виждахъ азъ бѣли покрови мекиятъ снѣгъ да стеле: надъ колело и надъ черепъ бѣха покрови разстлани. Плуваше въ свода високо месецътъ бледенъ и плахъ, сови ридаеха въ мрака, вѣтрътъ вѣеше тжжно, тихо люлѣеше скелетъ надъ колелото; — недръжно мойтъ гърди и на коня трепкаха въ мрака отъ страхъ. Бързо препустнахъ азъ коня, за да догоня града и незабавно кръчмаря попитахъ за скелета въ мрака, той ми посочи нататкъ, дълги молби той не чака и ми разправи туй всичко, що тукъ описахъ сега.

Въ бѣгъ ме понесе животътъ пакъ по широкия свѣтъ, често ме вихърътъ влачи изъ долини на скръбта, ала ме връщаше сѣвга тжжниятъ разказъ назадъ, и при могилата малка върнахъ се пакъ съ пролѣтъта.